

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.75/2025/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. július 11. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. november 19. napján kihirdetett 17.B.13/2024/333-II. számú ítéletét Terhelt8 VIII. r. vádlott vonatkozásában **megváltoztatja**.

Terhelt8 VIII. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) évre, a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét 2 (két) évre enyhíti, egyúttal a közszolgálati tisztviselői szolgálati foglalkozástól 6 (hat) év eltiltásra is ítéli.

Az ítéletet e vádlott tekintetében egyebekben helybenhagyja azzal, hogy a VIII. r. vádlott személyi igazolványának száma helyesen okmányszám

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. november 19. napján tartott előkészítő ülésen meghozott és kihirdetett 17.B.13/2024/333-II. számú ítéletével Terhelt8 VIII. r. vádlottat a Btk. 305. § a) pontja szerinti folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés végrehajtásának elrendelése esetén a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. Ugyanezen ítélet Terhelt51 LI. r. vádlott büntetőjogi felelősségre vonásáról is rendelkezett, de rá nézve a kihirdetésével jogerőre emelkedett.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a VIII. r. vádlott terhére foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabása érdekében szóban, míg a védő – 3 nap gondolkodási időt fenntartva – írásban enyhítés érdekében jelentett be joghatályos fellebbezést.

[3] A Központi Nyomozó Főügyészség fellebbezését 1.Nyom.1016/2021. szám alatt 2025. február 17-én a következőkkel indokolta:

[4] A Be. 422. §-ának (3) bekezdése alapján az ügyészség a vádiratban indítványt tehet a büntetés vagy intézkedés mértékére vagy tartamára is arra az esetre, ha a terhelt az előkészítő ülésen a bűncselekmény elkövetését beismeri.

[5] A Be. 502. §-ának (1) bekezdése alapján, az előkészítő ülés megkezdése után az ügyész indítványt tehet a büntetés vagy intézkedés mértékére, illetve tartamára is arra az esetre, ha a terhelt az előkészítő ülésen a bűncselekmény elkövetését beismeri.

[6] A Btk. 33. §-a (1) bekezdésének e) pontja alapján a foglalkozástól eltiltás büntetés.

[7] A Btk. 52. §-ának (1) bekezdése alapján a foglalkozás gyakorlásától azt lehet eltiltani, aki a bűncselekményt vagy szakképzettséget igénylő foglalkozása szabályainak megszegésével követi el, vagy foglalkozásának felhasználásával, szándékosan követi el.

[8] A Be. 565. §-ának (2) bekezdése alapján, ha a bíróság a bűnösséget beismerő nyilatkozatot az előkészítő ülésen fogadta el – a (3) bekezdésben foglalt kivétellel – nem szabhat ki súlyosabb büntetést, illetve nem alkalmazhat súlyosabb intézkedést, mint amelyet a vádirat, illetve az 502. § (1) bekezdése alapján előterjesztett indítvány tartalmaz.

[9] Annak ellenére, hogy a Be. 595. §-ában meghatározott súlyosítási tilalom két ügydöntő bírósági határozat közötti viszonyt szabályoz, az ott kifejtettek irányadóak az ügyészi mértékes indítvány és az előkészítő ülésen hozott ítélet viszonyára is.

[10] Ennek megfelelően a Be. 595. §-ának (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét megállapítani, a vádlott büntetését, illetve a büntetés helyett alkalmazott intézkedést súlyosítani csak akkor lehet, ha a terhére fellebbezést jelentettek be. A súlyosítási tilalom részletszabályait a Be. 595. § (4) bekezdése rögzíti és köztük nincs olyan, amely a foglalkozástól eltiltással érintett másik munkakör meghatározását e körben tiltaná.

[11] Hangsúlyozta, hogy jelen ügyben a vádirat nyilvánvaló elírási hiba miatt valóban tévesen tartalmazta a foglalkozástól eltiltás esetén a munkakört, amellyel egyezően került sor a mértékes indítvány előterjesztésére az előkészítő ülésen, azonban mind a vádirat, mind az előkészítő ülésen előterjesztett ügyészi mértékes indítvány tartalmazta a büntetést

(foglalkozástól eltiltás) és tartalmazta annak konkrét mértékét (6 év), vagyis e büntetés alkalmazására és tartamára rendelkezésre áll ügyészi indítvány.

[12] Álláspontja szerint mindezek alapján a másodfokú eljárásban Terhelt8 VIII. r. vádlottnak a mértékes indítványban előterjesztett időtartamhoz igazodó közszolgálati tisztviselő foglalkozástól eltiltásra ítéltése indokolt, amellyel a Btk. 80. §-ának (1) bekezdésében írt büntetési célok elérhetők.

[13] A VIII. r. vádlott védője a fellebbezését a 2025. június 29-én kelt beadványában indokolta.

[14] Álláspontja szerint védenca minisztériumon belüli szakmai vezető szerepe nem ad további hangsúlyt az általa elkövetett cselekménynek, azt pedig a tényállás sem tartalmazza, hogy tudata átfogta cselekménye teljes következményeit, ugyanakkor az enyhítő körülmények, a megbánás, az együttműködés, és az egy kiskorú gyermek eltartása nem kaptak kellő nyomatékot a büntetés kiszabásakor.

[15] Utalt arra is, hogy egy ilyen nagy horderejű ügyben az időmúlás várhatóan rendkívül jelentős lesz, amit sem az ügyészség, sem a bíróság nem vett számításba indítványának megtételekor, illetve a büntetés kiszabása során annak ellenére, hogy a beismerés okán ennek jelentősége van.

[16] Kifejtette azon véleményét, hogy a nyomatékos enyhítő körülményekre figyelemmel még akkor is szigorú a középértéket meghaladó szabadságvesztés kiszabása, ha annak végrehajtása három év próbaidőre fel lett függesztve.

[17] A foglalkozástól eltiltás kapcsán osztotta az elsőbírői álláspontot és kifejtette azon meggyőződését, hogy az elsőfokú ítéletben felhozott érveken túl a „nulla poena sine lege” mint általános jogelv áttételes sérelme valósult volna meg abban az esetben, ha az elsőfokú bíróság az ügyészség által indítványozott formában szabja ki e büntetést.

[18] Utalt még arra is, hogy a köztisztviselői jogviszony létesítésének a jelenleg hatályos kritériumai okán [2011. évi CXCV. törvény 39. § (1c) bekezdés c) pont] a vitatott büntetés az ügyészség által indítványozott mértékű büntetés kiszabása mellett irreleváns volt.

[19] Fentiek alapján azt indítványozta, hogy az ítéltábla terhelt8 büntetését pénzbüntetésre enyhítse, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[20] Külön beadványában nyilvános ülés tartására tett indítványt.

[21] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2025. március 12-én kelt BF.248/2024/37. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta és úgy nyilatkozott, hogy a védelmi fellebbezést nem tartja alaposnak.

[22] Rögzítette, hogy a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel, a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében korlátozott, a fellebbezések a Be. 598. (2) bekezdésének II. fordulata alapján tanácsülésen elbírálhatók, esetleges nyilvános ülésen az ügyész nem vesz részt.

[23] Kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság az iratokból megállapíthatóan az eljárás szabályait betartotta.

[24] A bűnösségre vont következtetést, a jogi minősítést törvényesnek tartotta.

[25] Osztotta azt az elsőfokú ügyészi álláspontot, mely szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a büntetés kiszabásakor a foglalkozástól eltiltást mellőzte, mert annak törvényi feltételei fennállnak és nincs jelentősége – nyilvánvaló elírás miatt – a munkakör vádiratban – és az ügyészi felszólalásban – foglalt téves meghatározásának.

[26] Kiemelte, hogy a törvényszék az ítéletében maga is megállapította azt, hogy a VIII. r. vádlott esetében a foglalkozás gyakorlásától eltiltásnak a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja szerinti törvényi feltételei fennállnak és valóban méltatlan arra, hogy vele bármilyen közszolgálati tisztviselői jogviszonyt létesítsenek, ezért a munkakör vádbeli téves megjelölése nem lehet akadálya e büntetés alkalmazásának.

[27] Hangsúlyozta, hogy mivel az ügyészség a mértékes indítványában mind a büntetések fajtáit, mind azok mértékét megjelölte, a munkakör pontatlan meghatározása nem eredményezheti azt, hogy az eljáró bíróság a foglalkozástól eltiltás büntetésén belül ne határozhatná meg a munkakört az ügyészi indítványtól eltérően. Az eltérő munkakör megállapítása pedig nem ütközik a súlyosítási tilalomba, a foglalkozástól eltiltás szempontjából nem minősül súlyosabb büntetésnek.

[28] Összességében azt indítványozta, hogy az ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 17.B.13/2024/333-II. számú ítéletét a VIII. r. vádlottra vonatkozóan a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy foglalkozástól eltiltásra is ítélje. Egyebekben az ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[29] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket az arra irányuló védői indítványra tekintettel a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta el.

[30] Azon a védő a fellebbezését az annak írásbeli indokolásában írtakkal egyezően fenntartotta. A vádlott az utolsó szó jogán azt adta elő, hogy nagyon sajnálja a történeteket.

[31] Az ellentétes irányú fellebbezések részben, a szabadságvesztés büntetés mértékének enyhítését és a foglalkozástól eltiltás kiszabását érintően vezettek eredményre.

[32] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében csak a fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában, és csak a jogorvoslattal támadható részében bírálta felül, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a VIII. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát végzéssel elfogadta, így a fellebbezés a bűnösség megállapítása és a váddal egyező tényállás, valamint minősítés ellen a Be. 580. § (2) bekezdés a) és b) pontja értelmében törvényben kizárt, valamint, hogy a fellebbezés is kizárólag a kiszabott büntetést sérelmezte [Be. 583. § (3) bekezdés a) pont].

[33] A Be. 590. § (5) bekezdése alapján ugyanakkor a korlátozott felülbírálat kiterjedt a hatályon kívül helyezést eredményező feltétlen és relatív eljárási szabálysértések vizsgálatára, a bűnösségre vont következtetés okszerűségére és a bűncselekmény minősítésére, valamint a Be. 590. § (7) bekezdésben írtak alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezésekre illetőleg azok meghozatalának szükségességére is.

[34] Ennek eredményeképpen megállapította, hogy a büntetőeljárás megszüntetésének Be. 567. § (1) és (2) bekezdésében írt okai nem állnak fenn [Be. 607. § (1) bekezdés], továbbá, hogy a törvényszék a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt abszolút, illetőleg a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti relatív, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést nem vétett.

[35] A VIII. r. vádlott figyelmeztetése hiánytalanul megtörtént, a beismerő és tárgyalásról lemondó nyilatkozatának elfogadására a Be. 504. § (2) bekezdésben írt törvényi feltételekkel került sor, és az e törvényhely (3) bekezdésével összhangban állt. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság – a vonatkozó törvényhely megjelölésén kívül – sem a beismerő nyilatkozat elfogadásáról szóló végzésének, sem ítéletének indokolásában nem tért ki arra, hogy az elfogadást konkrétan mire alapította.

[36] A védővel eljáró vádlottnak a figyelmeztetésekre adott válaszaiból egyértelműen kiderül, hogy nyilatkozata természetével és annak következményeivel tisztában volt. Az eljárás iratai között nem található olyan, amelyben a VIII. r. vádlott beszámítási képességének megkérdőjelezhető adat fellelhető lenne és a bíróság kérdéseire adott válaszai ugyanúgy nem támasztanak kételyt beszámítási képességével szemben. Az eljárás iratai – beleértve a rendelkezésre álló lehallgatási anyagot, terhelttársi vallomást (pl. Terhelt1 nyomozati vallomása) és a munkakörére vonatkozó iratokat is – a beismerő nyilatkozat tartalmát alátámasztják. Mindezek alapján ez utóbbi elfogadása törvényes volt.

[37] Az elsőfokú bíróság a Be. 562. § (2) bekezdésében biztosított lehetőséggel élve röviden indokolta határozatát. Az ennek megfelelően szerkesztett ítélet a Be. 561. § (3) bekezdés a) - c) és e) pontjában, valamint a Be. 564. § (4) bekezdésében meghatározott kötelező elemeket tartalmazza.

[38] Az elsőfokú bíróság – a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozata, annak elfogadása és az azzal összhangban álló ügyiratok alapján megállapított és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja, illetőleg Be. 606. § (3) bekezdése szerint irányadó tényállásból, melynek megalapozottságát a másodfokú bíróság nem vizsgál(hat)ta – okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, s a cselekmény minősítése is törvényes. A Btk. 305. § a) pontjába ütköző és a szerint minősülő hivatali visszaélés büntettét az a hivatalos személy⁵ követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen a hivatali kötelességét megszegi. A VIII. r. vádlott, mint egy helyettes államtitkárság, azaz központi államigazgatási szerv osztályvezetője, akinek tevékenysége a szerv rendeltetésszerű működéséhez hozzátartozott, a Btk. 459. § (1) bekezdés 11.k) pontja alapján hivatalos személy⁵nek minősült. Releváns hivatali kötelezettségét a tényállás [42] bekezdése tartalmazza, annak többszöri tudatos megszegése a [40] bekezdésben írt előnyszerzési célzatra tekintettel a fenti törvényi tényállást kimerítette. A Btk. 6. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel a IV/1-IV/12. tényállási pontokban részletezett cselekményei a folytatólágosság egységébe tartoznak.

[39] Mindenképp szükséges kitérni ugyanakkor arra, hogy a rendkívül összetett személy⁵i kapcsolatrendszerrel jellemezhető ügyben, amely szintén összetett nemzetközi pályáztatási rendszerrel összefüggő cselekményekre alapul, indokolt lett volt az igen terjedelmes vádirati tényállás bevezető részének a legfontosabb, e vádlottat is érintő elemeit a tényállásba beemelni annak érdekében, hogy a tényállás a VIII. r. vádlott cselekményeinek az egész bűncselekmény-sorozathoz való kapcsolódását jobban szemléltesse. Ez az elsőfokú bíróság részéről – a beismerő nyilatkozat elfogadása estén alkalmazandó vádirati tényálláshoz kötöttséget szűken értelmezve – elmaradt, és eljárásjogi következménnyel csak azért nem járt az ítélet érdemére nézve, mert Terhelt⁸ VIII. r. vádlott büntetőjogi felelősségét maga a vádirat és az ügyészség is kizárólag arra a köteleességszegésre szűkítette le, hogy felhasználói jelszavát és belépési kódját illetéktelen személy⁵ részére átadta, és a vád az őt érintő IV. vádpont bevezetőjében a munkakörére vonatkozó adatokat részletesen, míg a pályázatokra vonatkozókat a tényállásszerűség megállapításához szükséges részletességgel tartalmazta.

[40] Megjegyzendő még, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott határozatszerkesztési technika, hogy a beismerő nyilatkozattal érintett vádlott cselekményeit tartalmazó tényállásában a terhelttársakat egyaránt, megkülönböztetés nélkül vádlott-társnak nevezi, az ítélet megértését rendkívüli mértékben megnehezítette.

[41] A „vádlott-társ” megnevezéseket a törvényszék azon terheltetket illetően tüntette fel, akik büntetőjogi felelőssége tekintetében ügydöntő határozat még nem született. E kétségtelenül fontos szempont érvényre juttatása azonban nem mehet az ítélet közérthetőségének rovására, s ezen keresztül nem hozhatja hátrányos helyzetbe az ítélettel érintett vádlottakat sem. A cselekményekben a vád szerint résztvevő további terheltetknek

eljárási pozíciójuk mellett a rendőségük név nélküli szerepeltetése (pl.: I. r. vádlott, II. r. vádlott stb.) nem sérti a Be. alapelveit, s egyben megfelel az uniós elvárásoknak is, különösen, ha a bíróság a tényállás végén külön is kitér arra, hogy mely terheltekkel (szintén csak a rendőségüket megjelölve) szemben van az eljárás még folyamatban.

[42] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket a törvényszék feltárta, de közülük tévesen róta a VIII. r. vádlott terhére azt, hogy magatartásával egy rendszerszintű és szervezett korrupciós hálózat működéséhez járult hozzá, mert erre vonatkozó vádlotti tudattartalom az irányadó tényállásban nem szerepel, másik oldalról az időmúlás utolsó részcselekménytől számított, az elévülési időt meg sem közelítő, 3 éves tartama csak igen csekély mértékben enyhítő körülmény. Ezzel szemben tény az, hogy a VIII. r. vádlott az előkészítő ülésen beismerte bűnösségét, így a bizonyítási eljárást sommásan tudta lefolytatni a törvényszék, ekként a beismerő nyilatkozat nagy nyomatékú értékelése maradéktalanul helytálló.

[43] Az így korrigált bünteteskiszabási körülményekkel együtt is alappal helyezkedett a törvényszék arra az álláspontra, hogy e vádlottal szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges a törvényi büntetési célok eléréséhez, azonban éppen a fentebb megjelölt utóbbi körülmény okán tévedett, amikor annak mértékét a középértéket meghaladó tartamban határozta meg, ezért azt az ítéltábla a rendelkező részben írtak szerint enyhítette. Abban ugyanakkor maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a VIII. r. vádlottal szemben alkalmazott szabadságvesztés a végrehajtás felfüggesztésével is eléri a büntetésnek a Btk. 79. §-ában meghatározott célját, de ehhez elegendőnek tartotta a rövidebb, kétéves próbaidő alkalmazását is. A büntetés további enyhítését a feltárt körülmények nem indokolták, a védő által indítványozott büntetési nem a szankció alkalmazását súlytalanná tenné és meg sem közelítené arányában a vádlotti cselekmény társadalomra veszélyességét.

[44] A korrupció elleni hatékony küzdelem ugyanis csak a valamennyi társadalmi szegmensben (s kiemelten a központi állami szerveknél) felbukkanó hasonló cselekmények felszámolásával, ebben az igazságszolgáltatás fokozott szerepvállalásával valósítható meg. A hivatali élet prudens, átlátható működése, tisztasága a társadalomban kiemelkedő szerepet tölt be, ez az elsődleges színtere annak, ahol valamennyi állampolgár különböző hivatalos jogviszonyokban szembesül az eljárás lefolytatásának mikéntjével, ezért a központi és helyi hatóságok feladatainak törvényes ellátáshoz a legeminensebb érdek fűződik. A hivatalos személy5 tisztességes eljárásába vetett bizalmat lerontó, a részrehajlásmentes, jogszabályoknak megfelelő ügyintézés iránti társadalmi elvárást megszegő magatartás a közbizalom megingatására alkalmas. A vádlott központi állami szervnél, és ráadásul vezető beosztásban állt, az irányadónak tekintendő tényállás szerint pontosan tisztában volt azzal, hogy cselekményével közpénzekre irányuló pályázat kapcsán juttatja előnyhöz az érintett személy5eket. Ezek azok a jellemzők, amelyek a cselekmények tárgyi súlyát növelik az adott bűncselekményi kategórián belül növelik, és ezért az általános megelőzési célok erőteljesebb érvényesítését igénylik, következésképpen más büntetési nem, mint szabadságvesztés a vádlott vonatkozásában fel sem merülhetett.

[45] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára és a feltételes kedvezményre vonatkozó elsőbírói rendelkezések törvényesek.

[46] Tévedett ellenben a törvényszék, amikor – részben a saját álláspontjával is ellentétesen – mellőzte a vádlottal szemben a foglalkozástól eltiltás büntetés alkalmazását. E körben az ítéltábla a fentebb részletesen ismertetett ügyészi álláspontot osztja. Annak megisméltése nélkül e körben azt szükséges kiemelni, hogy a Btk. 52-54. §-aiban szabályozott foglalkozástól eltiltás egy büntetési nem, és a Be. 422. § (3) bekezdése – a vádirat tartalmi elemeiről szólva – úgy rendelkezik, hogy (3) az ügyészség a vádiratban indítványt tehet a büntetés vagy intézkedés mértékére vagy tartamára is arra az esetre, ha a terhelt az előkészítő ülésen a bűncselekmény elkövetését beismeri. Ebből következően az ügyész mindössze a szankció mértéke vagy tartama és értelemszerűen ezzel együtt annak neme tekintetében jogosult indítványtételre, annak tartalmát érintően nem. Ez alól maga a Büntető Törvénykönyv fogalmaz meg egyetlen kivételt az 52. § (3) bekezdésében, a foglalkozástól eltiltás egyedüli olyan eseteként, amikor kötelező jelleggel előírja az adott bűncselekményfajtához társuló speciális foglalkozástól eltiltást, ami nyilvánvalóan kihat az ügyészi indítvány tartalmára is, az az eset azonban jelen ügyre nem alkalmazható.

[47] Helyesen rögzítette az elsőfokú ítélet a [93] bekezdésben, hogy Terhelt8 a terhére megállapított bűncselekményt kormányzati szolgálati jogviszonyban álló kormánytisztviselőként követte el, mint ahogy az az álláspontja is helyes, hogy (jelenleg) méltatlan arra, hogy vele bármilyen közszolgálati jogviszonyt létesítsenek, de tévesen jutott arra a – [94] bekezdésben kifejtett – következtetésre, hogy a Be. 565. § (2) bekezdésben írt korlátra tekintettel nem lehet őt attól eltiltani.

[48] Az ügyészség a vádiratban és az előkészítő ülésen jelenlévő ügyész a foglalkozástól eltiltásra szóban indítványt tett, mint ahogy az indítvány e büntetés tartamára is kitért. Az, hogy a büntetés tartalmát miként határozta meg és mi okból, az indítvány elbírálása és jogkövetkezményei szerint jelentőséggel nem bír. A bíróság az általa hivatkozott korlát okán kizárólag ahhoz volt kötve, hogy 6 évnél hosszabb tartamú foglalkozástól eltiltást a VIII. r. vádlottal szemben nem szabhatott ki, egyebekben eltilthatta volna akár minden olyan foglalkozás gyakorlásától is, amelynek keretében személyes vagy bármilyen pályázati adatok kezelését végezné. E tekintetben ugyanis a döntést a törvény a bíróságra bízta: úgy kell meghatározni az eltiltással érintett foglalkozást, hogy az leginkább igazodjon az azzal elérni kívánt jogalkotói célhoz, és az így megválasztott joghátrány alkalmas legyen a büntetés rendeltetésének a betöltésére.

[49] Terhelt8 a terhére megállapított bűncselekményt a szakképzettséget igénylő foglalkozása szabályainak megszegésével követte el, ugyanis – szemben a korrupciós cselekményekért felelősségre vont társaival – nem a foglalkozása felhasználásával valósított meg szándékosan egy bűncselekményt, hanem azáltal vált bűncselekmény elkövetőjévé, hogy a foglalkozása szabályait megszegte: ez a Btk. 305. § a) pontja szerinti hivatali visszaélés fentebb már ismertetett törvényi tényállása. Az ily módon történt elkövetés a Btk. 52. § (1) bekezdés a) – és nem az ügyészi átiratban, illetőleg az ítéletben megjelölt b) – pontja szerint a foglalkozástól eltiltást megalapozza.

[50] Az ítéltábla álláspontja szerint a VIII. r. vádlottat az általa elkövetett cselekmény okán közszolgálati tisztviselői foglalkozás gyakorlásától el kell tiltani és a büntetéskiszabási körülményekre figyelemmel e büntetés mértékére tett ügyészi indítvány is helytálló, a hatévi eltiltás a törvényi célok megvalósításához szükséges, egyúttal elégséges is.

[51] A foglalkozástól eltiltás a Btk. 53. § (3) bekezdése alapján az ügydöntő határozat jogerőre emelkedésétől kezdődik.

[52] Az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező döntést az ítélet nem tartalmaz, de az ügyész a VIII. r. vádlottól lefoglalt bűnjelekkel kapcsolatos indítványt is tett, melyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, ezért a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a döntés elmaradása jogszabálysértő-e. Ennek során megállapította, hogy mivel a bizonyítási eljárás még viszonylag kezdeti szakaszában van, az érintett bűnjelekkel kapcsolatban ezért felmerülhet olyan adat, aminek okán azokról a rendelkezésre álló ügyészi indítványtól eltérően kell határozni, ezért az elsőbírői döntés elmaradása egyelőre nem kifogásolható.

[53] Az Alkotmánybíróság a 8/2015. (IV.17.) AB határozatában megállapította, hogy a Btk. 102. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról az ítéletben rendelkezzen. E jogszabályi kötelezettségét az elsőfokú bíróság nem teljesítette. Az ítéltábla álláspontja szerint a VIII. r. vádlott ugyanakkor a cselekménye jellege folytán érdemtelen arra, hogy előzetes mentesítésben részesüljön, ezért őt abban nem részesítette.

[54] Fent írtakra figyelemmel az ítéltábla a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt8 VIII. r. vádlott vonatkozásában a Be. 606. § (1) bekezdése alapján – az alkalmazott joghátrányokat érintően – megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – az indokolás kisebb kiegészítésével – helybenhagyta.

[55] A személyi nyilvántartás adataiból észlelte, hogy a VIII. r. vádlott személyi igazolványának számát az ítélet hibásan tartalmazza, ezért azt helyesbítette.

[56] A másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2025. július 11.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k., dr. Cserni János s. k., dr. Raczkó Katalin s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 17.B.13/2024/333-II. számú ítélete Terhelt8 VIII. r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.75/2025/8. számú ítélete szerinti változtatással 2025. július 11. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. július 11.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző